

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

УКРАЇНА ХХІ СТОЛІТТЯ: ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

*Матеріали
XIX Всеукраїнської науково-практичної конференції
18 жовтня 2018 року*

Україна XXI століття: тенденції та перспективи розвитку; матеріали XIX Всеукр.
наук.-практ. конф. – К.: Видав. Європейського університету, 2018. – 264 с.

Редакційна колегія:

Тимошенко Іван Іванович – ректор Європейського університету, професор
Тимошенко Золя Іванівна – перший проректор Європейського університету, професор

Відповідальний редактор:

Онищенко Ірина Григорівна – проректор з наукової роботи, професор Європейського
університету

Технічні редактори:

Топольницька Юлія Андріївна – старший викладач кафедри соціально-гуманітарних ди-
сциплін та іноземних мов
Бурджанадзе Ірина Валеріївна – аспірантка кафедри економіки, екології та практичного
підприємства
Стасюк Руслана Миколаївна – лаборант кафедри соціально-гуманітарних дисциплін та
іноземних мов

Тексти друкуються за редакцією авторів

ЗМІСТ

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ

ВСТУПНЕ СЛОВО СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНЕ ВИХОВАННЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ Тимошенко З.І.	11
СЕПАРАТИЗМ ЯК ПРЕДМЕТ ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ Онищенко І.Г.	13
ПРАВИЙ РАДИКАЛІЗМ В УКРАЇНІ: СОЦІАЛЬНИЙ КОНТЕКСТ І ПОЛІТИЧНІ РИЗИКИ О. А. Корнієвський 15	15
ПЕРЕВАГИ ТА РИЗИКИ ПРОВАДЖЕННЯ АУТСОРСИНГОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ПІДПРИЄМСТВІ Петріна О.О.	19
ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ У ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОСТІР Вербицький Я. С.	21
ТОМОС: 100 РОКІВ ОЧКУВАНЬ І БОРОТЬБИ ЗА АВТОКЕФАЛІЮ Скрипник Т.М.	23
СТАВЛЕННЯ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ ДО РЕЛІГІЇ Діденко А.А.	26
СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА СТАБІЛЬНІСТЬ: ПЛЮРАЛІЗМ СПОСОБІВ ДОСЯГНЕННЯ Балан М.І.	28
ЗАРОДЖЕННЯ ЗООЗАХИСНОГО РУХУ В СВІТІ ТА ПОШИРЕННЯ ЙОГО В УКРАЇНІ Горобець В.О.	30
ВПЛИВ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ НА ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК КРАЇН-УЧАСНИЦЬ (НА ПРИКЛАДІ США ТА ЯПОНІЇ) Каціман В. О.	32
ВПЛИВ ВСЕСВІТНЬОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ 1900-1903 р. НА РОЗВИТОК ЕКОНОМІКИ НАДДНІПРЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ Малюта В.А.	35
СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ВІЗУАЛІЗАЦІЇ ІНФОРМАЦІЇ Колодінська Я.О.	39
ЩОРІЧНИЙ МАРАФОН З БІГУ В КИЄВІ: СПОРТ ЧИ СВІДОМА ПОЗИЦІЯ Нагірна М. І.	41
СТУДЕНТСЬКІ ВОЛОНТЕРСЬКІ РУХИ: КРОК ДО ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА Пермякова І. С.	43

ВІРТУАЛЬНА РЕАЛЬНІСТЬ ЯК СФЕРА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ <i>Міщенко В.В.</i>	107
НАУКОМЕТРИЧНИЙ АНАЛІЗ ДОКУМЕНТНОЇ ТРАДИЦІ В УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛАХ XV-XVI СТ. <i>Міщенко В.І.</i>	109
ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРИОРИТЕТІВ СУБ'ЄКТІВ РЕГІОНАЛЬНОГО РИНКА <i>Магилевская О.Ю., Голованко Е.В., Дмитриченко Т.С.</i>	111
СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ЗБЕРЕЖЕННЯ ТА ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА <i>Моложавий А. О.</i>	113
«ЛІТОПИС РУСЬКИЙ» ПРО ВОЛІНЬ І ВОЛІНСЬКІ ЗЕМЛІ <i>Николаченко Ю. М., Николаченко Т. М.</i>	116
ТИМБІЛДІНГ, ЯК ОДНА З ПЕРСПЕКТИВНИХ МОДЕЛЕЙ КОРПОРАТИВНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ <i>Нелчинов О.С., Оцалюк О.В.</i>	119
ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ БІЗНЕСУ <i>Новоайтенко І.В.</i>	121
МОЛОДИЙ ТЕАТР ЯК ФЕНОМЕН НОВОГО УКРАЇНСЬКОГО ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА <i>Ольшівська М.О.</i>	122
ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ <i>Орел А.М.</i>	124
АГРОПРОМИСЛОВА ІНТЕГРАЦІЯ ЯК ФОРМА ПІДВИЩЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ ОВОЧІВНИЦТВА <i>Орел В.М.</i>	126
ГРОШІ В ЖИТТІ ДЕРЖАВИ: ДО СТОРІЧЧЯ ПЕРШИХ ПОШТОВИХ МАРОК УНР ТА ЗУНР <i>Орехова С. Є.</i>	128
ПЕРСПЕКТИВИ ТА РЕАЛІЇ УКРАЇНИ ЩОДО ЄВРОПЕЙСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ <i>Павленко І. І.</i>	130
СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ЗАСТОСУВАННЯ ХМАРНИХ ТЕХНОЛОГІЙ <i>Переверзев А.М., Гузенко О.С.</i>	133
ВПЛИВ DIGITAL-ТЕХНОЛОГІЙ НА ПРОЦЕС НОТОВИДАВНИЦТВА В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ <i>Плохотіна Д.А.</i>	135
КРЕДИТУВАННЯ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ У РОЗРІЗІ ТЕРМІНІВ ПОГАШЕННЯ КРЕДИТУ <i>Поліщук Н. В.</i>	137

ЕВОЛЮЦІЯ МЕНЕДЖМЕНТУ ПЕРСОНАЛУ <i>Прошакова Є.Є.</i>	139
PRZEMIANY GOSPODARCZE W POLSCE PO 1989 ROKU <i>Agnieszka Polewska</i>	142
СТРАТЕГІЧНІ НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ <i>Пулій О.В.</i>	144
МЕТОДИ ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ КОНКУРЕНТНОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА <i>Пустовойт Д.Г.</i>	147
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ ПРОДУКЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО МАШИНОБУДІВНОГО КОМПЛЕКСУ <i>Рачок Б.Ю.</i>	149
WSPÓŁCZESNA GOSPODARKA ŚWIATOWA <i>Paulina Rybak</i>	152
ПРАВОВІ ОСНОВИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ <i>Рябенко В.П.</i>	153
ОСНОВНІ ЗАСАДИ РОЗВИТКУ ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА В УКРАЇНІ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ-ПОЧАТКУ ХХ СТ. <i>Садовська А. В.</i>	157
ЕЛЕКТРОННІ ІНФОРМАЦІЙНІ РЕСУРСИ ЗВО (НА ПРИКЛАДІ ПЛАТФОРМИ MOODLE) <i>Сарбаш М.В.</i>	160
ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОСТІ У КОНТЕКСТІ МОТИВУВАННЯ МАШИНОБУДІВНИХ ПІДПРИЄМСТВ <i>Сахно А.А.</i>	162
ФІСКАЛЬНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ <i>Серік Ю.В.</i>	164
БЕЗПЕКОВІ АСПЕКТИ ПОЛІТИКИ ЕНЕРГОЕФЕКТИВНОСТІ В УКРАЇНІ <i>Семко В.Л.</i>	166
АНТИКРИЗОВЕ УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ <i>Скібіцька Л.І.</i>	169
ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ В УПРАВЛІННІ РЕКЛАМНОЮ КОМПАНІЄЮ В УМОВАХ КОНКУРЕНЦІЇ <i>Скляренко О.В., Федік О.І.</i>	171
ФОРМУВАННЯ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ НЕСТАБІЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ <i>Солоп В.І.</i>	173
АСПЕКТИ ІСТОРИЧНОЇ ПАРАДИГМИ БЛАГОДІЙНОСТІ ТА СОЦІАЛЬНОЇ ДОПОМОГИ В УКРАЇНІ <i>Ступак Ф.Я.</i>	175

Отже, в умовах соціально-політичної нестабільності дія негативних факторів на формування прибутку підприємств різко посилюється, що потребує впровадження методів, спрямованих на удосконалення системи управління виробництвом в умовах нестабільного зовнішнього середовища, зокрема виникає потреба у досягненні лідерського (монопольного) положення підприємства на ринку конкурентної продукції шляхом забезпечення її унікальності та постійної новачі, для чого необхідно заручитись антимонопольною політикою держави, зростаючою конкуренцією з боку інших підприємств, орієнтуватись на тенденції формування попиту та купівельної спроможності населення. Ефективність діяльності підприємства, зокрема відношення прибутку в розрахунку на одиницю витрат підприємства щодо випуску продукції (асортимент продуктів, попит на них та пріоритет щодо тих, які користуються стабільним та високим попитом), створення конкурентоспроможних умов продажу своїх товарів та надання послуг (ціна, строки поставок, обслуговування покупців, післяпродажне обслуговування тощо), обсягів виробництва (більші обсяги продажів формують більшу масу прибутку), асортименту продукції та зниження витрат виробництва. Для ефективного управління прибутком підприємства та збільшення його величини необхідно:

- розробити таку стратегію управління прибутком, яка б відповідала довгостроковим цілям розвитку підприємства та давала б змогу досягти найкращих результатів за допомогою наявних ресурсів;
- враховувати доходи від усіх видів діяльності підприємства, кожний з яких матиме досить вагомий вплив на величину прибутку;
- диверсифікувати види діяльності з метою максимізації прибутку;
- розширити ринок продажів;
- мінімізувати ризики господарської діяльності;
- підвищити оборотність оборотних активів підприємства та використовувати вторинні ресурси;
- підвищити ефективність управління дебіторською заборгованістю;
- запровадити режим економії витрат;
- планувати здійснення витрат підприємства в орієнтації на беззбитковість діяльності, що убереже підприємство від банкрутства;
- використання при наявних ресурсах виробничого потенціалу підприємства;
- підвищити мотивацію персоналу в отриманні результатів діяльності підприємства та у зміцненні корпоративної культури з можливістю професійного та кар'єрного зростання працівників;
- управляти витратами обігу;
- проводити заходи щодо забезпечення високого рівня якості продукції.

Література:

1. Гречко А.В. Дослідження факторів впливу на прибутковість підприємства та пошук резервів збільшення прибутку / А.В. Гречко, О.М. Мельнікова // Ефективна економіка. – 2017. – №11 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=5862>
2. Кушик І.Л. Управління процесом формування прибутковості на підприємстві / І.Л. Кушик, І.П. Мартиненко // [Електронний ресурс]. – Режим доступу http://ela.kpi.ua/bitstream/123456789/22592/i/2017-11_4-04.pdf

АСПЕКТИ ІСТОРИЧНОЇ ПАРАДИГМИ БЛАГОДІЙНОСТІ ТА СОЦІАЛЬНОЇ ДОПОМОГИ В УКРАЇНІ

Процес становлення і розвитку доброчинності та соціальної допомоги в Україні – явище тривалого характеру. Він не має свого історичного завершення та оформлення. Парадигма допомоги і підтримки розвивається і є складною сукупністю історичних суспільних форм захисту і вчень, традицій і звичаїв, законів та індивідуальних дій і вчинків. У цьому складному переплетенні практики і пізнання виділяються важливі домінанти, що дозволяють соціальній допомозі у цивілізаційному просторі складатися в особливу сферу буття людини.

Механізми допомоги, взаємодопомоги і розподілу поступово перетворювалися при формуванні структур влади та управління в певні принципи і закони. Отож, в парадигмі соціальної допомоги впливали на формування влади.

В цій парадигмі можна спостерігати як закон розподілу і перерозподілу проходить різні стадії. В родовій общині це було пов'язано із законами батьків, спочатку ці традиції приймає й князівська влада. Однак після прийняття християнства в Київській Русі почали здійснюватися нові підходи до проблем нужденних. Давню, ще княжих часів традицію продовжили гетьмани, в добродійній діяльності перед вели гетьманські роди.

Доброчинно-меценатську діяльність часів Козаччини-Гетьманщини, як органічну складову багатогранної діяльності української еліти, слід трактувати як певну політику в культурно-духовній сфері. Суть такої діяльності полягала не в доброчинності як такій, то був швидше громадський обов'язок, неодмінний атрибут належності до еліти, свідомо державницька позиція, спрямована на створення культурного середовища, що відповідало б високим критеріям.

З кінця XVIII ст. зі створенням Приказів громадської опіки формувалася законодавча практика допомоги і підтримки на державному рівні. Законом 1775 р. визначалася компетенція перших органів державної підтримки найменш захищених верств населення і детально регламентувалася робота підвідомчих їм закладів. Була створена нова система допомоги бідним і нужденним, що об'єднала суспільну опіку та медичну допомогу. Вперше на загальнодержавному рівні вирішувалася проблема допомоги пауперизованим представникам різних станів.

В післяреформений період найважливішою віхою в історії доброчинності став перехід справи допомоги бідним до земських і міських органів самоврядування. Життя показало, що справу треба ставити на нову основу, тому що уряду було не під силу стримувати зростаючу хвилю знедолених. Число ж останніх збільшувалося швидко, насамперед внаслідок пауперизації й пролетаризації селянства.

Наслідком переходу соціальних питань до земських і міських органів самоврядування стало розширення масштабів, виникнення нових форм соціальної підтримки, підвищення загального рівня організації допомоги бідним та хворим. Встановилися окремі графи видатків на суспільну опіку, на народну освіту, на медицину, санітарну і ветеринарну частини.

Висунувши народну освіту й медицину до ступеня самостійних галузей управління, відділивши їх від справи допомоги бідним та від інших корисних починань, громадські управління тим самим спеціалізували й суспільну опіку, надали їй характер цільної та самостійної галузі управління.

Одним з важливих джерел фінансування сфери соціальної підтримки, народної освіти та охорони здоров'я стали пожертвування підприємців та інших добродійників. Значну частку благодійної допомоги незаможним надавали різноманітні громадські організації.

Перетворення, що відбуваються сьогодні в Україні, потребують нової оцінки багатьох соціальних потреб нашого суспільства та рішучих змін у розвитку та удосконаленні соціального забезпечення, охорони здоров'я.

Важко переоцінити соціальну значимість відродження таких моральних ідеалів і якостей, як милосердя, співчуття, доброта. Особливо гостро дефіцит цих якостей відчують на собі ті, хто найбільше потребує допомоги: престарілі, інваліди, хронічно хворі.

Звичайно, вирішення проблеми надання належної медичної допомоги і соціального забезпечення знаходиться в компетенції держави, і лише загальнодержавними заходами можна радикально змінити їх становище. Однак, цілком очевидно, що асигнувань держави на цю мету явно не вистачає, і вони навряд чи зростуть у найближчому майбутньому. Крім того, допомога, необхідна цим особам, настільки багатопланова і різноманітна, що лише із залученням усього населення можна вирішити цю проблему. Отже, визначальне значення у вирішенні гострих соціальних проблем мають спільні дії державних органів, громадських організацій, трудових колективів і приватних осіб.

На основі аналізу вітчизняного історичного досвіду встановлено, що благодійність, за своєю сутністю та функціональною структурою, – це складне явище, обумовлене комплексом чинників: рівнем потреби населення у медико-соціальній допомозі, політикою держави, рівнем соціально-економічного розвитку, загальною та духовною культурою, панівними поглядами й ставленням до народних потреб, до суспільної добродійності.

У сучасній Україні для використання соціального досвіду необхідно глибоко науково-історичне дослідження тенденцій, історичних коренів, духовних цінностей, форм і методів соціальної допомоги, практична реалізація кращих досягнень.

Література:

1. Ступак Ф.Я. Благодійність та суспільна опіка в Україні (кінець XVIII – початок XX ст.) – К.: Інститут історії України НАН України, 2009. – 272 с.
2. Ступак Ф.Я. Історико-теоретичні засади феномену добродійності та громадської опіки в Україні // Сіверщина в історії України: Збірник наукових праць. – Національний заповідник

«Глухів», Центр пам'яткознавства Національної академії наук України і Українського товариства охорони пам'яток історії та культури. – К. – Глухів, 2009. – Вип. 2. – С. 217–220.

3. Ступак Ф.Я. Історико-понятійна інтерпретація добродійності та соціальної допомоги стаття // Вісник академії праці і соціальних відносин федерації профспілок України. – 2014. – № 3–4. – С. 124–128.

4. Ступак Ф.Я. Історичні витоки феномену благодійності // Гуржівські історичні читання: Зб. наук. пр. – Черкаси, 2017. – Вип. 11. – С. 29–35.

5. Фирсов М.В. История социальной работы: Учеб. пособие для высшей школы. – М.: Академический проект: Триста, 2004. – 608 с.

Тимошенко А.О.,

к. е. н., доцент каф. фінансів, обліку та оподаткування,
ПВНЗ «Європейський університет»

ФІСКАЛЬНА ПОЛІТИКА. ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ

Формування фіскальної політики в умовах євроінтеграції повинно спиратися на вивчення безлічі її варіантів, визначення ступеню впливу на результати національної економіки, в тому числі на активізацію і розвиток підприємницької діяльності в країні.

Перш чим перейти до розгляду питання, який зміст повинно мати поняття фіскальної політики в контексті загальної проблематики вступу на шлях євроінтеграції, необхідно спинитися на визначенні терміну «політика» з метою наукового трактування та обґрунтування вступу країни в євроінтеграційні процеси поряд з формуванням дієвої національної фіскальної політики.

Так, деякі вчені розглядають дефініцію «політики» як галузь знань та практик людства щодо формування та використання державної влади [1;2].

Варто зазначити і такі думки вчених з приводу вище означеного: ... застосування поняття політика є даниною моді, поширенню некритичних та непотрібних запозичень, які забезпечують лише літературне прикрашення риторики, але не супроводжується привнесенням додаткового змісту [3; 4].

Починаючи з середини ХХ сторіччя відбулося «затвердження державного капіталізму, перемога акціонерних форм, формування промислово-фінансових груп та асоційованих інституцій, це вибірні права безголої маси робочої сили, це вплив громадянських інститутів тощо [5, с. 70-73].

Звідси, формування будь-якої політики держави, а тим більше фіскальної, повинно спиратися на збалансування інтересів, воль, цінностей, цілей та згоди [6].

Розмаїття інтересів і прав бізнес-структур, видів діяльності, форм організації виробничих процесів, феномен процвітання транснаціональних компаній сприяє розробці нових концептуальних підходів до формування фіскальної політики в умовах євроінтеграції.

Рішення, що приймаються вищим органом законодавчої влади країни – Верховною Радою України, повинні враховувати ефекти мультиплікаторів: державних витрат, податків та збалансованого бюджету. Не менш важливі чинники, що мають екологічне, соціальне, культурне значення. Отже, все сказане